

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

אייר תשפ"ב

בס"ד

פרשת "בחקתי"

"אם בחקתי תלכו" (כ"ו ג'). ר"ת "אבת" שתלכו בדרכי אבות. (בעה"ט)

*

"אם בחקתי תלכו" (כ"ו ג'). מהו "תלכו" היה צ"ל תלמדו, תתעסקו? אלא הפי' אל תעמדו במקום אחד בלימוד התורה ועבודת ד', אלא "תלכו" תתקדמו בלי הרף, ותעלו ממדרגה למדרגה.

(רבי שמואל משינובה)

*

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו" (כ"ו ג'). רש"י: שתהיו עמלים בתורה. י"ל הכוונה 'שתהיו עמלים' כל מה שאתם עמלים הן במשא ומתן הן באכילה ושתיה וכו', 'בתורה' יהיה הכל ע"פ התוה"ק, לא יעשה לתאות גופו אלא לצורך עבודת ד'. [וכמו שאמרו חז"ל (ברכות דף ס"ג). 'איזוהי פרשה קטנה שכל גופי תורה תלוין בה' (משלי ג' ו') "בכל דרכיך דעהו"']. (צמח צדיק)

*

"ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם" (כ"ו ג'). אמרו חז"ל (קידושין דף ל"ט): 'ישב אדם ולא עבר עבירה נותנים לו שכר כעושה מצוה'. וזה "ואת מצותי תשמרו" דישמור' הוא לא תעשה (עירובין דף צ"ו). ויהיה כאילו "ועשיתם אותם".

*

"ואכלתם לחמכם לשבע" (כ"ו ה'). רש"י: אוכל קמעה והוא מתברך במעיו. מדוע נאמר "לחמכם" ולא "לחם"? אלא הזהירה התורה שרק "לחמכם" תאכלו לשובע ויתברך במעיעכם, אבל כשאתם נותנים לעני, אל תסמכו על הברכה, אלא תנו ממש כדי שביעה. (הגר"ח מוולוז'ין)

*

משל ונמשל

"וזכרתי את בריתי יעקב... יצחק... אברהם" (כ"ו מ"ב). מדוע נמנין האבות מיעקב ולא מאברהם? אלא **משל**: לנער שקנה אגוזים, והמוכר נתן לו במידה כפי כספו. אח"כ ביקש הנער להוסיף לו כמה אגוזים, והמוכר הוסיף לו. עמד נער אחר בצד וראה זאת, ביקש אף הוא בחנם, אמר לו המוכר: שוטה, הנער הזה קנה אצלי במזומן ונתתי לו תוספת בחנם, אבל אתה לא קנית כלום, איך תבקש תוספת, הרי העיקר חסר. **והנמשל**: אם האבות היו נמנין מאברהם, היו באים גם ישמעאל ועשיו ומבקשים זכויות שהם מבניהם, לכן נאמר קודם יעקב שהוא עיקר, והוסיף גם יצחק ואברהם, ומעתה אין מקום לישמעאל ועשיו לבקש הוספה, מאחר ואין להם עיקר.

(משלי יעקב)

"אם בחקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם"

השוטה אצל הרופא

מעשה בשוטה, שהרגיש מחושים שונים בכל גופו. באו מים עד נפש, ובקש נפשו למות. ראה אדם אחד את השוטה המתנסר ביסודיו ונעץ לו עצה ללכת אל רופא, שיטלה מזור למביתו. הלך הנבצר מדעת אל הרופא, והלה בדיק אותו ביסודיות שעה ארוכה. כאשר סים לבדקו נקב הרופא בשם מחלתו של הנבדק ועמד לרשם לפניו רשימה ארוכה של תרופות, אותן יקנה בבית-מרקחת ויטל מהן כל כמה שעות כדי שיבריא. עם מרשם התרופות הטעים הרופא באנני החולה איך וכיצד יתנהג כדי לא לחלות, מה לאכל וממה להמנע וכל כיוצא באלו הרגלי חיים כדי להבריא את הגוף ולהסיר ממנו מחלות. כל אותה עת, בה נשב החולה והאזין לדברי-הרופא, הנה מין גחוף אוילי שפוף על פניו, וכשנצא מבית הרופא לאחר ששלם לו את שכרו, פרוץ בצחוק גדול. עבר שם אדם אחד וראה אותו צוחק בשמחה רבה; נגש אליו ושאל: לשמחה מה זו עושה? נטל השוטה את מרשם התרופות, שנתן לו הרופא, קרע אותו לפסות קטנטנות והשליכן לכל רוח, ועל כל פשה ופשה געה בצחוק מחדש. כאשר נשאה הרוח על בנפיה את אחרונות פסות הנגר, פנה השוטה אל האדם שעמד שם ואמר: "אצל רופא הייתי זה עתה, והוא רשם ורשם, דבר ודבר, הנהיר והנהיר, נאני מה? שתקתי כל העת. אמרתי בלבי: וסוים הלז לדבר, וסוים הלז לכתב — ואחר אעשה כרצוני... עתה, וידידי" — פנה השוטה אל

שומעו — "בצעתי את מחשבותי הערמתי על אותו רופא, המחשיב נדאי את עצמו פקח שבפקחים, ולא עולה על דעתו, כי צרום ופקח אני יותר ממנו. הוא צנה — נאני מפרו! הוא רשם רשימות — נאני קרעתי אותן וזריתי אותן לכל רוח!..."

הביט השומע על השוטה בעיני חמלה והקטיר: "שוטה שבעולם! כלום להנאתו ולטובתו גזר הרופא ורשם את אשר רשם?! הלא לטובתך ולהבראתך עשה כן; ועתה, שקרעת והשלקת את מרשם התרופות, ואיך שומע לאזהרותי, הלא לא תבריא לעולם!..."

★

כתוב בתורה (שמות טו, כו): "ויאמר: אם שומע תשמע לקול ה' אלקיך, והישר בעיניו תעשה, והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו — כל המחלה אשר שמתי במצרים, לא אשים עליך, כי אני ה' רופאך". רשי הקדוש מפרש: "כי אני ה' רופאך" — ומלמדך תורה ומצות למען תנצל מהם, ברופא הזה, האומר לאדם: אל תאכל דברים, שמחזירים אותך לידי חלי... מכאן אנו למדים בפשטות, כי התורה והמצוות מרפא הם לאדם. רפואת הגוף ורפואת הנפש, ולא עוד אלא שמונעים הם מחלואים מבני-אדם.

ומביא ה"כלי יקר", כי התורה והמצוות משולות לזוה. היות תחלתו מרה וסופו מתוק, כך התורה והמצוות נראות בתחלתן קשות ומרות, וסופן מתוק, כי הן מרפא לעצם, והן מצילות מכל מחלה. ואם האדם אינו מרגיש זאת, שהתורה והמצוות הן תרופות, הלא זה דומה לחולה, שאינו מבין את צרוף התרופות, ורק הרופא, הרושם זאת, יודע מה מכילה תרופה זו ומה מכילה תרופה אחרת, ומדוע פועלת היא על המחלות השונות לבטלן.

★

היוצא לנו, כי אדם, שאינו מקיים את התורה, גורם לעצמו מחלואים שונים ומשונים, ואם-פי אמורים הדברים גם לגבי מחלואי הגוף, רואים אנו בעליל, כיצד תורה ומצוות הנם מרפא לנפש. בורא העולם — הרופא הגדול, שברא את האדם, יודע מה טוב לו לגופו ולנפשו של אדם, ורק מי שמקיים את אזהרותיו, יכול להרגיש טוב. המקומים את התורה ואת המצוות, חזותם "בריאה" וטובה, שלא בשל אלו, המתנהגים כאותו שוטה שבמשל, שהשליכו כל רסן מעליהם, דורסים ובועטים בכל הקדוש והיקר, ונשארים ר"ל בחלום.

★

מובא בספרים, כי חרש אור מסגל לרפואות יותר משאר החרשים, לפי שבו התחיל המן לרדת, והמן נקרא לחם אבירים, ולא נגרמו ממנו שום מחלות. לכן נשאר טבע זה טבוע בבריאה לדורות, וחדש מסגל לרפואה. ענין זה גם מרמז בשמו של החרש: אור — אני ה' רופאך.

זוהי רצון, שבחדש זה — תהיה השפעת רפואה וישועה, רפואת הגוף ורפואת הנפש, לנו ולכל ישראל.

י"ח אייר - יומא דהילולא דרבי שמעון בר יוחאי זיע"א

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בהדלקה

בשירת הזמר 'בר יוחאי'

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
במנהג חץ וקשת

ל"ג בעומר – מירון

הרה"ק בעל הצמח צדק מלובאוויטש זי"ע היה אומר: כי יום זה הוא מסוגל לרפואות וישועות! כי הראשי תיבות של "מלך רופא נאמן ורחמן" הם: "מרון" ובזכות הצדיק המונח "במירון" שולח השי"ת רפואות וישועות לכלל ישראל ביום זה.

*

ל"ג בעומר הוא יום סליחה ומחילה ויום שמחה

האריז"ל כתב שהוא יום שמחה יום הילולא, ועפי"ז י"ל בדרך רמז יהללו שמו במחול ר"ת שמעון בר יוחאי, מחול לשון שמחה, ומחול לשון מחילה וסליחה, שבלי"ג בעומר יש אלו שני הבחינות.

(יערות דבש ח"ב דרוש י"א)

*

בשירת הזמר 'ואמרתם כה לחי רבי שמעון בר יוחאי' - במירון